

Hr. Kim Behnke peger på, at det ud fra et borgerligt synspunkt går ud på at liberalisere hele boligmarkedet, fjerne alt, hvad der hedder boliglovgivning, og overlade problemerne til folk selv. Det er klar liberalistisk snak, som vi må tage til efterretning.

Men det, det så må handle om her i Folketinget, er at skabe et flertal af Enhedslisten, SF og regeringen, som kan komme i gang med at løse problemerne. Det er den første konklusion, som jeg drager af de signaler, der er givet i denne debat.

Dér kunne jeg selvfølgelig godt være fristet til at sige, at det er lidt skuffende, at regeringen er så, skal vi sige langsom i denne sag, som den tilsyneladende er.

Jeg har forstået, at SF, Enhedslisten og regeringen sådan set har de samme intentioner, nemlig at vi skal sikre, at der bliver mulighed for at få flere boliger med i det her, og sikre, at den bestående lovgivning, som eksisterer på nogle områder – ministeren nævnte de indeksfinansierede boliger og loven om den kommunale anvisningsret – kommer til at fungere. Men jeg tror, det er nødvendigt, at man også er med til at styrke kommunernes muligheder, og det er jo sådan noget, vi må gå ind i en diskussion af.

Jeg vil i den forbindelse oplyse, at jeg i mandags deltog i et møde i Århus med rådmand Niels Eskildsen, hvor der var enighed om, at man nu i Århus ville prøve at gå i gang med at komme ind på den kommunale mulighed, der er på hele det private udlejningsområde. Det er meget positivt, men det er min opfattelse, at det nok bliver nødvendigt, at Folketinget går med ind for at sætte noget mere skub i det og for at sikre, at kommunerne går med. Århus Kommune ser ud til at gå foran, men der er jo mange, mange steder, hvor det ingenting sker.

Jeg vil da også gøre opmærksom på, at der i Københavns Kommune ligefrem er ved at ske det, at man som følge af salget af de kommunale udlejningsejendomme faktisk mister anvisningsret til en lang række boliger. Ministeren ryster på hovedet. Det kan være, det ikke er rigtigt, hvad jeg siger, men det er i hvert fald, hvad jeg har fået oplyst, og også hvad der står i papirerne i Københavns Kommune, som jeg har sidet og kigget på her i eftermiddag. Det er i hvert fald noget, jeg gerne vil være med til at vi får undersøgt, for hvis det er rigtigt oplyst for mig og rigtigt læst af mig, hvad der står i papirerne fra Københavns Kommune, går det altså den forkerte vej i Københavns Kommune i modsætning til i Århus. Men det er så de områder, vi må arbejde videre med.

Jeg er glad for, at ministeren understreger, at hvis ikke der kan opnås en frivillig aftale med pensionskasserne og forsikringselskaberne – og jeg er da enig med SF i, at vi selvfølgelig må tage forsikringselskaberne med – må vi altså bruge det flertal, som klart har manifesteret sig i dag, for, at der skal findes en løsning på det her, og lave en lovgivning.

Nu må vi så se, hvad den frivillige aftale kan komme til at gå ud på. Det vil vi fra Enhedslistens side følge meget nøje og i udvalget stille spørgsmål om, men jeg opfatter ministerens signal sådan, at der altså skal ske noget, og at hvis ikke der kommer en frivillig løsning, må vi gå videre og bruge flertallet her i Folketinget.

Vi må i gang i udvalget og se på de forskellige områder. Jeg kan da godt være enig med SF i, at man kunne have fremsat et forslag, som omfattede mange flere ting, og jeg vil gerne give SF det tilsagn, at vi sammen med SF og regeringspartierne vil gå ind på mange andre områder og også fremsætte det forslag om et forøget byggeri, som SF pegede på.

Jeg vil da også gerne give tilsagn om, at vi fra vores side også vil være med til at fremsætte forslag, der løser problemet med hjemløsheden og alle de andre ting for de mange mennesker, som ikke er flygtninge og indvandrere, men som heller ikke har en bolig.

Jeg vil alligevel vælge at se lidt positivt på de meldinger, der er kommet, og så må vi i gang med arbejdet.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg synes, at det efter hr. Keld Albrechtsens afsluttende bemærkninger ligesom også var nødvendigt for mig at komme op og klargøre nogle ting.

Det, jeg gerne vil tydeliggøre, er for det første, at vi er enige i, at vi nu skal forstærke de muligheder, kommunerne har, og animere kommunerne til at bruge deres muligheder. Vi ved faktisk, at den kommunale anvisningsret til almennyttigt boligbyggeri ikke benyttes fuldt ud, og at den anvisningsret, man har til hver tiende bolig i indeksfinansieret byggeri opført fra 1989 til 31. december 1991, heller ikke er brugt i overvældende grad. Vi ved også, at den mulighed, man fik ved ændringerne i lovene her i foråret 1994, nemlig at man kunne købe sig en anvisningsret, heller ikke har været benyttet. Det betyder selvfølgelig, at det er det, vi skal tydeliggøre, for at man bedre kan placere de mennesker, der har behov for en bolig.